

ἢ ἔσονται ἢ ἔχον, οὐδέ τις βουλεύεται, οὕτως
 ὑπολαμβάνων· οὐδὲν γὰρ πλεονὴ ἢ οὕτως ἐν-
 δέχεται συμβουλεύειν· ἐνδέχεται δὲ συλλο-
 γίζεσθαι καὶ σωάζειν, τὰ ἄλλοι, ἐκ συλλογι-
 σμῶν παρῶν τὰ ἄλλα, ἐξ ἀπλοῦς τῶν ἄλλοι,
 δουλεύειν δὲ συλλογισμῶν, διαστὰ μὴ εἶναι
 διὰ ἀνάγκη δὲ πύτων, τὸ ἄλλο μὴ εἶναι
 παρολίγητον, διὰ τὸ μήκος· ὁ γὰρ κριτὴς ὑ-
 πικνεύει εἰς ἀπλοῦς τὰ δὲ μὴ πιδανὰ, δια-
 τὰ μὴ εἶναι ὁμοιομορφῶν εἶναι, μὴ δὲ ἐνδέξασθαι
 ὡς ἀναγκάζον τὸ, τε ἐνδυμῆμα εἶναι καὶ τὸ
 παρὰ δεῖγμα πρὸς τὸ ἐνδυμῶν ὡς τὸ
 ποικίλα ἔχον καὶ ἄλλως· τὸ ἄλλο παρὰ δεῖγμα,
 ἐπαγωγικῶν· τὸ δὲ ἐνδυμῆμα, συλλογισμῶν·
 καὶ ἐξ ὀλίγων τε καὶ πολλάκις ἐλαττόνων, ἢ
 ἐξ ὧν ὁ πρῶτος συλλογισμὸς, ἐὰν γὰρ ἢ πῖ-
 τούτων γινώσκον, οὐδὲν δεῖ λέγειν· ἄντως γὰρ
 αὐτὸ πρὸς πῖτον ὁ ἀκροατὴς ὡς, ὅτι Δωρεῖς
 στεφάνη πύτων ἀγῶνα νενίκηκεν, ἵκανόν εἰπῶν,
 ὅτι ὀλίγη πύτων γινώσκον· τὸ δὲ ὅτι στεφάνη-
 πῖς τὰ ὀλίγη πύτων, οὐδὲ δεῖ πρὸς δεῖμα γινώ-
 σκοντο γὰρ πάντες, ἐπεὶ δὲ ὄντι ὀλίγη ἄλλο ἢ
 ἀναγκάζον ἐξ ὧν οἱ ῥητορικοὶ συλλογισμοὶ
 εἰσι, τὰ γὰρ ποικίλα πρὸς ὧν αἱ κρίσεις καὶ ἀσκέ-
 ραι, ἐνδέχεται καὶ ἄλλως ἔχειν· πρὸς ὧν ἄλλο
 γὰρ πρὸς πῖτον, βουλεύονται καὶ σκοποῦσι· τὰ
 δὲ πρὸς πῖτον, πάντα τοιούτου ὄντος ὅστι
 καὶ οὐδὲν, ὡς ἔπος εἰπῶν, ἐξ ἀνάγκης τού-
 των· τὰ δὲ ὡς ὅτι πολλὸν συμβαίνειν τε καὶ
 ἐνδύματα, ἐκ τοιούτων ἀνάγκη ἐτέρων
 συλλογίζεσθαι· τὰ δὲ ἀναγκάζον, ἐξ ἀνα-
 γκῶν δηλονότι ἢ μὴ καὶ πῖτον ἐκ τῶν ἀπλο-
 τικῶν· φανερόν, ὅτι ἐξ ὧν τὰ ἐνδυμῆματα
 λέγεται, τὰ ἄλλο, ἀναγκάζοντα· τὰ δὲ, πλε-
 οντα ὡς ὅτι πολλὸν· λέγεται γὰρ ἐνδυμῆματα
 ἐξ ἐκτότων καὶ σημείων ὡς ἀνάγκη τούτων
 ἐκείνων ἐκαστέρου ταῦτο εἶναι· τὸ ἄλλο γὰρ, εἰκὸς
 ὄντι, ὡς ὅτι πολλὸν γινώσκον· οὐχ ἀπλοῦς
 δὲ, καὶ περὶ ὀρίζονται πῖτες· ἀλλὰ τὸ πρὸς
 τὰ ἐνδύματα ἄλλως ἔχειν, οὕτως ἔχον
 πρὸς ἐκείνο πρὸς ὁ εἰκὸς, ὡς τὸ καὶ πύτων
 πρὸς τὸ καὶ μέγας· ἢ δὲ σημείων, τὸ ἄλλο,
 οὕτως ἔχει, ὡς ἢ καὶ· ἐκαστὸν τι πρὸς τὸ
 καὶ πύτων τὸ δὲ, ὡς ἢ καὶ πύτων τι πρὸς τὸ
 καὶ μέγας, τούτων δὲ τὸ ἄλλο ἀναγκάζον, τε-
 κμῆρον· τὸ δὲ μὴ ἀναγκάζον, ἀνόνη-
 μόν ὅτι καὶ πῖτον διαφοράν· ἀναγκάζον ἄλλο
 ῥῶν λέγειν, ἐξ ὧν γίνεται συλλογισμὸς· ὁ δὲ

A vel futura sint, vel se habeant, nemo con-
 sultat sic existimans. Nullo enim alio mo-
 do nisi sic contingit consulere. Contingit
 autem concludere syllogismo, & colligere
 alia quidem ex syllogismo conclusis
 prius, alia verò ex non conclusis quidem
 syllogismo sed indigentibus syllogismo,
 propterea quòd non sint probabilia. Ac
 necesse est illud quidem non esse facile
 ad còsequendum propter longitudinem.
 Nam disceptator supponitur esse simplex:
 hæc verò minus apposita ad persuadend-
 dum, quia nec ex confessis sint, nec proba-
 bilibus. Quare necessarium est enthymema
 esse & exemplum de iis, quæ contingunt
 ita, vt sæpe se habeant etiam aliter,
 exemplum quidem in inductionem, enthymema
 verò syllogismum. Et ex paucis, &
 sæpe paucioribus quàm ex quibus est pri-
 mus syllogismus. Si enim sic aliquid horù
 notum, non oportet dicere. Ipse enim id
 supplet auditor. Quemadmodum, quod
 Doric coronarium certamen vicit, satis
 est dicere, eum Olympia vicisse, coronari-
 um autem certamen esse Olympia non o-
 portet adiungere. Cognoscunt enim omnes.
 Quoniam autem sunt pauca necessaria,
 ex quibus oratorij syllogismi confici-
 untur (multa enim, de quibus iudicia, ac
 deliberationes, sunt, contingit etiam ali-
 ter se habere, quæ enim agunt, de iis con-
 sultant, & deliberant: quæ verò aguntur,
 omnia huiusce generis sunt, & nihil horù
 prope dixerim, ex necessitate est: quæ au-
 tem plerunque accidunt & contingunt, ex
 talibus necesse est aliis syllogismo con-
 cludi, necessaria verò ex necessariis: id
 quod manifestum est nobis ex Analyticis)
 apparet ex quibus enthymemata ducun-
 tur, alia quidem necessaria futura esse,
 plura verò quæ plerunque se habent.
 Ducuntur enim enthymemata ex verifimilibus
 & signis, vt necesse sit horum v-
 trunque cum utroque idem esse. Verifimile
 enim est, quòd plerunque fit, nõ simp-
 liciter autem quemadmodum definiunt
 nõnulli sed quòd in iis, quæ còtingit aliter
 se habere, sic se habet ad illud, cui est ve-
 rissimile, vt vniuersale ad singulare. Ex si-
 gnis autè vnù quidè ita se habet, vt singu-
 lariù aliquid ad vniuersale: alterù verò vt
 vniuersale, aliquid ad singulare. Atque ex
 his quòd necessarium est, tecmeriù est. ac
 quòd non est necessarium, nomine caret,
 quo distingui possit. Ac necessaria quid-
 em voco, ex quibus fit syllogismus. Quã-
 obrem etiã tecmerium tale ex signis est.
 καὶ τεκμήριον τὸ τοιοῦτον ἢ σημείων ὄντι